

GASTON SCHUL DOUANE-EXPEDITEUR

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)
z dnia 6 grudnia 2005 r.*

W sprawie C-461/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven (Niderlandy), postanowieniem z dnia 24 października 2003 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 listopada 2003 r., w postępowaniu:

Gaston Schul Douane-expediteur BV

przeciwko

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas i J. Malenovský, prezesi izb, N. Colneric (sprawozdawca), S. von Bahr i J.N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, G. Arestis, A. Borg Barthet i M. Ilešič, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez H.G. Sevenster oraz N.A.J. Bela,
działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez T. van Rijna oraz
M. Van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 30 czerwca
2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 234 WE, a także ważności art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1423/95 z dnia 23 czerwca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu produktów innych niż melasy w sektorze cukru (Dz.U. L 141, str. 16).

- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką Gaston Schul Douane-expediteur BV (zwaną dalej „spółką Gaston Schul”); a Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (zwanym dalej „ministrem rolnictwa”) w przedmiocie przywozu cukru trzcinowego.

Ramy prawne

- 3 Zgodnie z art. 234 WE:

„Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym:

- a) o wykładni niniejszego traktatu;
- b) o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje Wspólnoty i EBC;
- c) o wykładni statutów organów utworzonych aktem Rady, gdy te statuty to przewidują.

W przypadku gdy pytanie z tym związane jest podniesione przed sądem jednego z państw członkowskich, sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

W przypadku gdy takie pytanie jest podniesione w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, sąd ten jest zobowiązany wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości”.

- 4 Porozumienie w sprawie rolnictwa zawarte w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (zwaną dalej „WTO”) i przyjęte w imieniu Wspólnoty w art. 1 ust. 1 tiret pierwsze decyzji Rady nr 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336, str. 1), w art. 5 ust. 1 lit. b) oraz w ust. 5 stanowi:

„Niezależnie od postanowień ust. 1(b) Artykułu II GATT 1994, każdy Członek może zastosować postanowienia ust. 4 i 5 [...] jeżeli:

a) [...]

b) cena po której przywóz tego towaru jest wprowadzany do obszaru celnego Członka [WTO] udzielającego koncesji, liczona jako cena importowa c.i.f. dotycząca danej dostawy i wyrażona w walucie krajowej, jest niższa od wielkości progowej równej średniej cenie referencyjnej [...] rozpatrywanego produktu z lat 1986 do 1988.

[...]

5. Dodatkowe cło nakładane stosownie do ust. 1(b) będzie ustalane zgodnie z następującym schematem:

[...]"

- 5 Artykuł 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 177, str. 4), zmieniony rozporządzeniem Rady (WE) nr 3290/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. w sprawie dostosowań i przejściowych uzgodnień wymaganych w sektorze rolnym w celu wprowadzenia w życie porozumień zawartych w ramach wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej (Dz.U. L 349, str. 105, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), stanowi, że „[c]eny importowe, które należy uwzględnić przy nakładaniu dodatkowych należności [celnych] przywozowych, są ustalane na podstawie cen importowych cif danej dostawy” oraz że „[c]eny importowe cif są w tym celu porównywane z cenami reprezentatywnymi produktu na rynku światowym lub wspólnotowym rynku przywozowym”.
- 6 Komisja Wspólnot Europejskich, w celu ustanowienia szczegółowych przepisów wykonawczych do rozporządzenia podstawowego, wydała rozporządzenie nr 1423/95. Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95:

„1. W razie braku zgłoszenia określonego w ust. 2 lub w przypadku, gdy cena importowa cif danej przesyłki [dostawy], określonej w ust. 2, jest mniejsza [niższa]; niż odpowiednia cena reprezentatywna ustalona przez Komisję, cena importowa cif danej przesyłki [dostawy], jaka powinna być uwzględniona przy nakładaniu dodatkowego cła [dodatkowej należności celnej], jest ceną reprezentatywną określoną w art. 1 ust. 2 lub 3.

2. Gdy cena cif danej przesyłki jest wyższa, niż odpowiednia cena reprezentatywna określona w art. 1 ust. 2 lub 3, importer, na wniosek przedłożony właściwym władzom importującego państwa członkowskiego, w momencie zatwierdzania zgłoszenia przywozowego, może uzyskać w celu ustanowienia dodatkowego cła cenę importową cif danej przesyłki cukru białego albo cukru surowego przeliczoną na jakość standardową, zdefiniowaną odpowiednio w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 793/72 i art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68 lub cenę równoważną dla produktu oznaczonego kodem CN 1702 90 99 [Gdy cena cif danej dostawy jest wyższa; niż odpowiednia cena reprezentatywna określona w art. 1 ust. 2 lub 3, wobec importera, na jego wniosek przedłożony właściwym władzom państwa członkowskiego przywozu w momencie zatwierdzania zgłoszenia przywozowego, można zastosować, w celu nałożenia dodatkowej należności celnej, cenę importową cif danej dostawy cukru białego albo cukru surowego przeliczoną na jakość standardową, zdefiniowaną odpowiednio w art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 793/72 i art. 1 rozporządzenia (EWG) nr 431/68, lub cenę równoważną dla produktu oznaczonego kodem CN 1702 90 99].

Cena importowa cif danej przesyłki [dostawy] jest przeliczana na cenę cukru odpowiadającego jakości standardowej, przez dopasowanie [dostosowanie] zgodnie z odpowiednimi przepisami art. 5 rozporządzenia (EWG) nr 784/68.

W takich przypadkach obowiązuje cena importowa cif danej przesyłki [dostawy] w celu ustanowienia dodatkowego cła [nałożenia dodatkowej należności celnej], pod warunkiem; że zainteresowana strona przedstawi właściwym władzom importującego państwa członkowskiego [państwa członkowskiego przywozu] przynajmniej następujące dowody:

- umowę zakupu lub równoważny dowód,
- umowę ubezpieczenia,
- fakturę,
- umowę przewozu (gdzie to stosowne),

- świadectwo pochodzenia,

- konosament, w przypadku transportu morskiego,

w ciągu trzydziestu dni od daty zatwierdzenia zgłoszenia przywozowego.

Dane państwo członkowskie może zażądać wszelkich innych informacji lub dokumentów dla potwierdzenia wniosku. Z chwilą złożenia wniosku obowiązuje wspomniane dodatkowe cło [dodatkowa należność celna] w wysokości ustalonej przez Komisję.

Jednak różnica między odpowiednim dodatkowym cłem [dodatkową należnością celną] ustalonym przez Komisję, a dodatkowym cłem [dodatkową należnością celną] ustanowionym w oparciu o cenę importową cif danej przesyłki pociąga za sobą, na wniosek zainteresowanej strony, złożenie przez nią zabezpieczenia, zgodnie z art. 248 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93.

Zabezpieczenie jest zwracane z chwilą, gdy właściwe władze importującego państwa członkowskiego [państwa członkowskiego przywozu] zatwierdzą wniosek na podstawie dowodów dostarczonych przez zainteresowaną stronę.

Właściwe władze państwa członkowskiego nie zaakceptują wniosku, jeżeli uznają, że przedstawione dowody go nie uzasadniają.

Jeżeli władze nie zaakceptują wniosku, zabezpieczenie zostaje zatrzymane”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 7 W dniu 6 maja 1998 r. spółka Gaston Schul dokonała zgłoszenia przywozowego 20 000 kg pochodzącego z Brazylii cukru trzcinowego surowego za cenę cif wynoszącą 31 916 NLG. Wysokość należności celnej przywozowej, która została nałożona przez organy celne w dniu 13 maja 1998 r., wraz z adnotacją „weryfikacji dokonano bez korekty”, wynosiła 20 983,70 NLG. W dniu 4 sierpnia 1998 r. inspektor skarbowy i celny okręgu Roosendaal, działając w imieniu ministra rolnictwa, skierował do spółki Gaston Schul decyzję podatkową wzywającą ją do zapłaty kwoty 4 968,30 NLG z tytułu „rolnej opłaty wyrównawczej”. Ta opłata wyrównawcza została obliczona w następujący sposób: 20 000 kg przemnożono przez 24,841182 NLG (11,11 ECU) z tytułu dodatkowej należności celnej przywozowej i podzielono przez 100 kg. Po bezskutecznym złożeniu zażalenia na tę decyzję podatkową, spółka Gaston Schul wniosła skargę do sądu odsyłającego.
- 8 Sąd ten w pierwszej kolejności stwierdził, że art. 15 rozporządzenia podstawowego, ustanawiającego w sektorze cukru system dodatkowych należności celnych oraz art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2777/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mięsa drobiowego (Dz.U. L 282, str. 77), zmieniony rozporządzeniem nr 3290/94, są identyczne ? uwzględniając, że te dwa przepisy zostały, w swym aktualnym brzmieniu, wydane w tym samym dniu.
- 9 W sektorze mięsa drobiowego i jaj, Trybunał w wyroku z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie C-317/99 Kloosterboer Rotterdam, Rec. str. I-9863, stwierdził nieważność art. 3 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalającego dodatkowe należności celne przywozowe w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin

jaj i uchylającego rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145, p. 47) w zakresie, w jakim stanowi on, że określona w nim dodatkowa należność przywózowa jest, co do zasady, ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej określonej w art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1484/95 oraz że należność ta jest ustalana na podstawie ceny importowej cif omawianej partii towaru jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek. Zgodnie z tym wyrokiem, Komisja przekroczyła granice swych uprawnień wykonawczych.

- 10 Sąd odsyłający jest zdania, że art. 3 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia, którego nieważność stwierdził Trybunał, jest — w zakresie kwestii uwzględnionych przez Trybunał — identyczny z przepisami art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95. Zdaniem tego sądu, w obu przypadkach chodzi o rozporządzenie podstawowe stanowiące, zgodnie z art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa zawartego w załączniku 1A do Porozumienia WTO, że dodatkowa należność celna przywózowa jest obliczana na podstawie ceny cif, podczas gdy w rozporządzeniu wykonawczym Komisji zasadą ogólną stało się obliczanie tej należności na podstawie ceny reprezentatywnej.
- 11 Artykuł 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95 miałby zatem stać w sprzeczności z art. 15 rozporządzenia podstawowego.
- 12 Powołując się zaś na wyrok z dnia 22 października 1987 r. w sprawie 314/85 Foto-Frost, Rec. str. 4199 sąd krajowy stwierdza, że Trybunał, i tylko on, może rozstrzygać w kwestii nieważności aktu instytucji wspólnotowych.
- 13 Sąd krajowy jest jednak zdania, że kwestia, czy mogłoby być inaczej w przypadku sprawy tego rodzaju, jak będąca przedmiotem zawisłego przed nim sporu, w której pojawia się pytanie o ważność przepisów analogicznych do innych przepisów prawa wspólnotowego, których nieważność Trybunał stwierdził już w ww. wyroku w przedmiocie pytania prejudycjalnego w sprawie Kloosterboer Rotterdam, wymaga dokonania wykładni art. 234 akapit trzeci WE.

14 W tych okolicznościach, *College van Beroep voor het bedrijfsleven* postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy sąd krajowy, o którym mowa w art. 234 ust. 3 WE, ma obowiązek wnieść do Trybunału Sprawiedliwości sprawę dotyczącą kwestii ważności przepisów rozporządzenia nawet wtedy, gdy Trybunał stwierdził już nieważność pewnych analogicznych do nich przepisów innego porównywalnego rozporządzenia, czy też wolno temu sądowi nie stosować tych pierwszych przepisów, uwzględniając ich szczególne podobieństwo do przepisów uznanych za nieważne?
- 2) Czy art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia [...] nr 1423/95 [...] jest nieważny ze względu na to, że stanowi, iż określona przezeń dodatkowa należność celna powinna, co do zasady, być ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr [...] 1423/95 [...] oraz że stanowi ponadto, iż należność ta może być obliczana na podstawie ceny importowej cif omawianej dostawy jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pierwszego pytania

15 Stawiając pierwsze pytanie, sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 234 akapit trzeci WE zobowiązuje sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do wniesienia do Trybunału Sprawiedliwości sprawy mającej za przedmiot ważność przepisów rozporządzenia nawet wtedy, gdy Trybunał stwierdził już nieważność analogicznych przepisów innego porównywalnego rozporządzenia.

- 16 Jeśli chodzi o kwestie dotyczące wykładni, z wyroku z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 283/81 Cilfit i in., Rec. str. 3415, pkt 21, wynika, że sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, ma — w przypadku pojawienia się przed takim sądem kwestii dotyczącej prawa wspólnotowego — obowiązek zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, chyba że stwierdzi, że pytanie to nie jest istotne dla sprawy, że Trybunał dokonał już wykładni danego przepisu wspólnotowego lub że prawidłowe zastosowanie prawa wspólnotowego jest tak oczywiste, że brak jest co do tego jakichkolwiek racjonalnych wątpliwości (zob. także wyrok z dnia 15 września 2005 r. w sprawie C-495/03 Intermodal Transports, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 33).
- 17 Natomiast z pkt 20 ww. wyroku w sprawie Foto-Frost wynika, że sądy krajowe nie mają kompetencji, aby samodzielnie stwierdzać nieważność aktów instytucji wspólnotowych.
- 18 Modyfikacje zasady, zgodnie z którą sądy krajowe nie mają kompetencji, aby samodzielnie stwierdzać nieważność aktów instytucji wspólnotowych, mogą okazać się, przy spełnieniu pewnych przesłanek, konieczne w przypadku postępowania w sprawie środków tymczasowych (ww. wyrok w sprawie Foto-Frost, pkt 19; zob. w tym względzie także wyroki: z dnia 24 maja 1977 r. w sprawie 107/76 Hoffmann-La Roche, Rec. str. 957, pkt 6; z dnia 27 października 1982 r. w sprawach połączonych 35/82 i 36/82 Morson i Jhanjan, Rec. str. 3723, pkt 8; z dnia 21 lutego 1991 r. w sprawach połączonych C-143/88 i C-92/89 Zuckerfabrik Süderdithmarschen i Zuckerfabrik Soest, Rec. str. I-415, pkt 21 i 33, oraz z dnia 9 listopada 1995 r. w sprawie C-465/93 Atlanta Fruchthandelsgesellschaft i in. (I), Rec. str. I-3761, pkt 30, 33 i 51).
- 19 Nie można natomiast rozszerzać interpretacji dokonanej w ww. wyroku w sprawie Cilfit i in., dotyczącej kwestii wykładni, na kwestie związane z ważnością aktów wspólnotowych.

- 20 Tytułem wstępnym należy stwierdzić, że nawet w przypadkach, które z pozoru wydają się podobne, nie można wykluczyć, iż po dokonaniu szczegółowej analizy okaże się, że przepis, którego ważność jest kwestionowana, nie jest porównywalny z przepisem już uznanym za nieważny, w szczególności ze względu na ich odmienny kontekst prawny lub faktyczny.
- 21 Celem uprawnień przyznanych Trybunałowi w art. 234 jest, co do zasady, zapewnienie jednolitego stosowania prawa wspólnotowego przez sądy krajowe. Nadrzędność wymogu jednolitości jest szczególnie istotna w przypadku sporu o ważność aktu wspólnotowego. Rozbieżności w orzecznictwie sądów państw członkowskich dotyczące ważności aktów wspólnotowych mogłyby zagrozić nawet spójności wspólnotowego porządku prawnego i naruszyć podstawowy wymóg pewności prawa (ww. wyrok w sprawie Foto-Frost, pkt 15).
- 22 Tym bardziej nie do pogodzenia z niezbędną spójnością ustanowionego w traktacie WE systemu ochrony prawnej byłaby dana sądowi krajowemu możliwość rozstrzygnięcia o nieważności aktu wspólnotowego. W tym względzie należy przypomnieć, że odesłanie prejudycjalne dotyczące ważności umożliwia, na tej samej podstawie co skarga o stwierdzenie nieważności, kontrolę legalności aktów wspólnotowych. W traktacie, w art. 230 WE i 241 WE z jednej strony, a w art. 234 WE z drugiej strony, ustanowiono kompletny system środków prawnych i procedur mający na celu zapewnienie kontroli legalności aktów wydawanych przez instytucje, powierzając go sądom wspólnotowym (zob. wyrok z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Parti écologiste „Les Verts” przeciwko Parlamentowi, Rec. str. 1339, pkt 23; ww. wyrok w sprawie Foto-Frost, pkt 16, oraz wyrok z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores, Rec. str. I-6677, pkt 40).
- 23 Aby uzasadnić naruszenie przysługującego wyłącznie sądowi wspólnotowemu uprawnienia do rozstrzygania o ważności prawa wspólnotowego, nie można powoływać się na skrócenie okresu trwania postępowania.

- 24 Należy ponadto podkreślić, że najlepiej usytuowany do orzekania o ważności aktów wspólnotowych jest właśnie sąd wspólnotowy. Instytucje wspólnotowe, których akty zostały zakwestionowane, są bowiem, na podstawie art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości, uprawnione do występowania przed Trybunałem w celu obrony ważności swych aktów. Trybunał może ponadto, na podstawie art. 24 akapit drugi tego statutu, nakazać państwom członkowskim niebędącym stronami w sprawie, aby przekazały wszelkie informacje, które uzna on za pożądane w postępowaniu (zob. ww. wyrok w sprawie Foto-Frost, pkt 18).
- 25 Z całości powyższych rozważań wynika, że na pierwsze pytanie należy odpowiedzieć w ten sposób, iż art. 234 akapit trzeci WE zobowiązuje sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do wniesienia do Trybunału Sprawiedliwości sprawy mającej za przedmiot ważność przepisów rozporządzenia nawet wtedy, gdy Trybunał stwierdził już nieważność analogicznych przepisów innego porównywalnego rozporządzenia.

W przedmiocie pytania drugiego

- 26 Stawiając drugie pytanie, sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95 jest nieważny ze względu na to, że stanowi, iż określona przezeń dodatkowa należność celna powinna, co do zasady, być ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia oraz że stanowi ponadto, iż należność ta może być obliczana na podstawie ceny importowej cif omawianej dostawy jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek.
- 27 Z brzmienia art. 15 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, jasno wynika, że za podstawę ustalania dodatkowej należności celnej służyć może jedynie cena importowa cif danej dostawy.

- 28 Stosowanie tej zasady nie jest ograniczone jakimkolwiek warunkiem i nie istnieje od niej żaden wyjątek.
- 29 Artykuł 15 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia podstawowego stanowi jednoznacznie, że cena reprezentatywna produktu jest brana pod uwagę jedynie w celu porównania z ceną importową cif.
- 30 Natomiast art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95 nakazuje uwzględnienie ceny importowej cif przy ustalaniu dodatkowej należności celnej, pod warunkiem, że importer złoży odpowiedni oficjalny wniosek wraz z dołączoną do niego dokumentacją, a we wszystkich innych przypadkach — nakazuje uwzględnienie ceny reprezentatywnej, co stało się w ten sposób zasadą ogólną.
- 31 Ze względu na to, że art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje żadnego wyjątku od zasady ustalenia dodatkowej należności przywózowej na podstawie ceny importowej cif, art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1423/95 stoi w sprzeczności z tym przepisem.
- 32 Na drugie pytanie należy zatem odpowiedzieć w ten sposób, że art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia 1423/95 jest nieważny, ze względu na fakt, iż stanowi, że określona przezeń dodatkowa należność celna jest, co do zasady, ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej przewidzianej w art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia oraz że należność ta jest obliczana na podstawie ceny importowej cif danej dostawy jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek.

W przedmiocie kosztów

- 33 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 234 akapit trzeci WE zobowiązuje sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, do wniesienia do Trybunału Sprawiedliwości sprawy mającej za przedmiot ważność przepisów rozporządzenia nawet wtedy, gdy Trybunał stwierdził już nieważność analogicznych przepisów innego porównywalnego rozporządzenia.

- 2) Artykuł 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1423/95 z dnia 23 lipca 1995 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące przywozu produktów innych niż melasy w sektorze cukru jest nieważny, ze względu na to, że stanowi, iż określona przezeń dodatkowa należność celna jest, co do zasady, ustalana na podstawie ceny reprezentatywnej przewidzianej w art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia oraz iż należność ta jest obliczana na podstawie ceny importowej cif danej dostawy jedynie wtedy, gdy importer złoży odpowiedni wniosek.

Podpisy